

A dark, atmospheric photograph of a Gothic cathedral, likely Sagrada Família, with flying birds in the sky. The image is in black and white, with the text overlaid in a light color.

La identitat

Concurs Sant Jordi 2020

Cristina Perona Naranjo

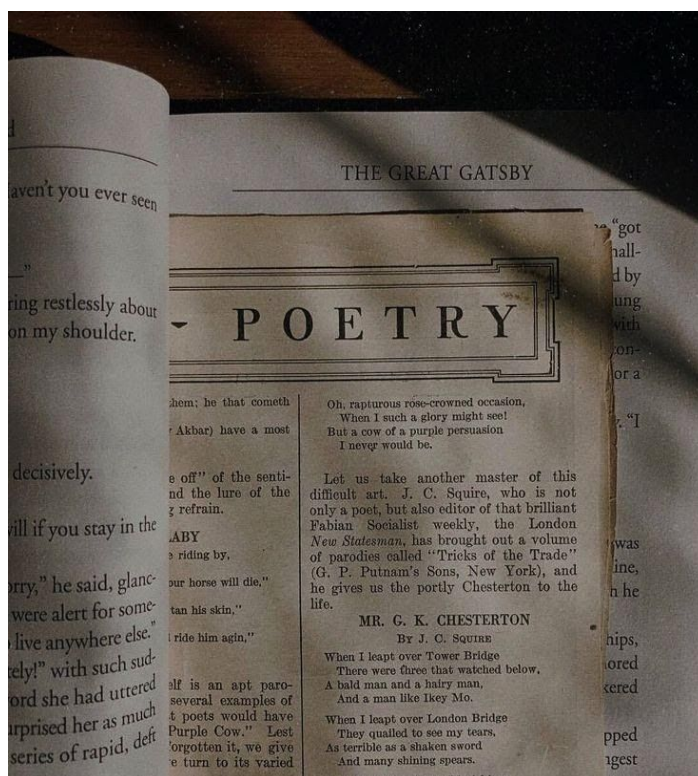
Una nit boirosa, calmada i fosca. Totes s'anaven a les seves habitacions mentre jo m'escapolia pels barrots del pati posterior a les cambres. Entre els arbustos jo m'amagava, sense forces per continuar però amb la valentia per sobre de tot. El meu cap estava dividit en dos, ho aconseguiré o no? Un pas en fals i estic acabada.

Sentia una suor fred per tot el cos, el meu cor batejava amb força i rapidesa. Un somni que semblava realitat, estic segura que un dia ho serà.

Mentre em llevava, rumiava sobre l'estrany somni que vaig tenir. No me'l podia treure del pensament, al cap i a la fi és el que més jo anhelava.

Intentava fer la meva rutina diària dins del claustre, com sempre. Sóc una monja en clausura i no tinc un altre remei. Des de petita m'han inculcat la religió catòlica, sempre he hagut de fer cas als meus pares, fins a l'extrem d'arribar on estic. Jo en realitat no vull fer ni ser això. He d'ocultar els meus pensaments, personalitat, ideologia, la meva identitat.

També he d'ocultar les meves aficions, una d'elles és la poesia, m'agrada llegir poemes i escriure també. Amago els meus poemes a totes, no vull que ningú s'assabenti del que vull fer i les meves experiències aquí dins, excepte la meva companya i amiga, Lydia.



Ella ha sigut el meu suport des que estic en aquest lloc apartat de la vida normal, sap tot sobre mi i jo sé tot sobre ella. L'explico totes les meves idees i desitjos, aquesta vegada s'ofereix a ajudar-me. Vull sortir d'aquest centre. No vull passar el que em queda de vida tancada. Mai he sigut capaç de viure a la meva manera, com jo vull. Crec que és hora de fer-lo canviar.

Sofia! -Cridava algú darrere meu.

Vaig girar-me i Lydia sortia de la seva habitació, semblava que havia descansat bé, estava massa feliç.

- Lydia, bon dia. -Saludava no molt animada.

- Hola. Cóm estàs? no veig un somriu a la teva cara, és estrany. -Diu Lydia, la meva companya.

Em va sorprendre que s'hagi adonat tan ràpidament de la meva situació. No podia ocultar-li res, havia de comunicar-li sobre el que va passar aquesta nit.

- No em passa res, només es que estic preocupada amb el que podria passar amb mi... És sobre el que ja saps, la meva escapada. -Xiuxiuejo procurant que ningú més m'escolti.

Vaig començar a contar-li tot el que sentia sobre el meu somni, i que hauria de fer-lo realitat per finalment ser feliç.

Li agradeixo molt per escoltar-me, ha sigut la meva salvació, estar aquí sola hauria sigut un infern.

Les hores passen volant, ja és de nit i m'he passat tot el dia pensant com escaparé. Suposo que serà aquesta nit. Ansiosa em trobo, esperant un miracle.

Prepararé totes les meves pertinences i executaré tot els moviments que van passar al somni. Se sent com un déjà-vu.

La tristesa s'apodera del meu cos quan penso en Lydia, ella es quedarà, l'abandonaré.

Ella em diu que no he de pensar en això, ella sempre estarà al meu cor. I el més important, que seré feliç i gaudiré de la meva nova vida. Estic ansiosa, pero una part de mi no deixa de tenir por.

En unes hores serà el control nocturn i penso sortir després de que s'acabi. Espero que la tensió no em traicioni.

12:00 de la nit, dues hores enrere vaig passar el control. Ara és torn de la meva escapada. Tinc pensat deixar-li una nota de comiat a Lydia abans. No vull marxar sense despedir-me abans. Molts records fets aquí, mals i bons, però avui em alliberaré dels que m'han acompanyat sempre, els que m'han fet la vida més dura. Avui seré lliure. Llibertat i felicitat brotaran de mi quan estigui fora, a l'exterior. Ha sigut com un mal son, i ara, serà la part on m'aixeco i m'oblido d'aquesta situació.

Ja estic entre els arbustos, exactament com en meu somni deia. Ara nomès em queda travessar unes valles i escalar per els grans mur de pedra que em separen de la meva nova vida.

No sé si el meu cos estarà preparat físicament per aquest repte, pero jo posaré de la meva part per aconseguir-ho. Vull volar com un ocell fa, sentir la brisa a a meva cara i sentir-me lliure.

Ara toca donar l'últim pas, he de recollir forces i escalar, sé que podré.

Després de uns fatídics minuts ho he aconseguit. Estic a les afores, no ho puc creure, es surrealista. Felicitat brota del meu cos, llagrimas dels meus ulls.

Ara podré donar a conèixer qui sóc, la meva verdadera identitat.

